SNACKA OM ENGAGEMANG

De kallade oss Nattugglorna och vi trivdes med det namnet. Vi spelade gammeldans ofta och långt in på nätterna. Det här är i början på 1980-talet och vi är fyra vänner som går på högstadiet i Rättvik. Vi har hittat något i musiken som gör att vi bara vill ha mer.

Men var det musiken i sig som var drivkraften? Med det hela i backspegeln säger jag nu självklart nej, absolut inte. Vi satt inte och lyssnade på Dalapolisens spelmän eller Evert Sandins orkester mer än nödvändigt. Det var Trackslistan, Ebba Grön, Susanne Alfvengren och Ozzy Osbourne, som de flesta andra.

Däremot så hade vi flera viktiga eldsjälar omkring oss som peppade, hejade på men som också ställde krav. Kommunala musikskolan, som det hette då, var helt avgörande för att få fina verktyg till att, kanske inte då förstå, men verkligen uppleva styrkan och kraften av att vara del av ett sammanhang. Att uppleva kvalitet och få deltaga i process med tydliga mål utan att det blir en tävling.

Jag vill hävda att Jonas Holmén, Heino Hallek och Lasse Larsson, som var några av lärarna, var pedagogiska genier. Ibland stränga och hårda på ett sätt som kunde få en att ibland vilja sluta, men samtidigt också oerhört engagerade, generösa och entusiasmerande. De litade på och respekterade oss, gav oss eget ansvar och svek oss aldrig. De fick dessutom Rättviks kommun att anställa högstadieungdomar som folkmusiker under sommaren. En verksamhet som under en tioårsperiod genererade många fina musiker med stadig grund, gott självförtroende och öppna sinnen.

Vid tolv års ålder började jag besöka spelmannen Göras Anders mer frekvent för att lära mig hans repertoar, men ibland var det för svårt, så jag frågade Jonas Holmén på kommunala musikskolan om han kunde hjälpa mig. Jonas som inte heller alltid kunde låtarna åkte då hem till Anders och lärde sig musiken, så att han i sin tur kunde hjälpa mig.

Snacka om engagemang.

Det här med att förstå att vi ingår i ett komplext kulturellt ekosystem menar jag är en viktig nyckel som bidrar till att vi behåller en tradition stark och vital. Att vi alla oavsett nivå eller ingång är i en slags positiv beroendeställning till varandra. Det är inte enbart det klingande eller musikstilen som är traditionen. Det är mycket större, av bibliska mått skulle jag vilja påstå.

Just den solidariska grunden, att kunna lita på varandra och att vara nyfiken på varandra. Att ibland vara överens om att inte vara överens, men att aldrig sluta lyssna och försöka förstå.

Viktigare än någonsin att med lyft blick, hjälpas åt, ha tilltro och ge varandra förtroende. Viktigare än någonsin i en tid när demokratin är hotad av politiker som antagligen inte haft någon positiv egenupplevelse av en fri kvalitativ kultur, i ett kök, på natten, till tonerna av Drömmen om Elin.■

Hadrian Prett
ordf i SSR